

รอยสัก กับเงื่อนงำ TATTOOS & CLUES

มิตซีกับพี่คุณย่าและแมวจอมซ่า
พร้อมพาคุณเข้าสู่โลกแห่งการไขปริศนา

TRIXIE SILVERTALE
วรรณนา วงษ์ฉัตร แปล

รอยสักกับเงื่อนงำ TATTOOS & CLUES

www.facebook.com/LongdoPublishing

Trixie Silvertale
วรรณนา วงษ์ฉัตร แปลและเรียบเรียง

รอยสักกับเงื่อนงำ TATTOOS & CLUES

By Trixie Silvertale

วรรณนา วงษ์ฉัตร แปลและเรียบเรียง

Thai Language Translation copyright © 2023 by Longdo Publishing

Ordinary Partnership

Copyright © 2019 by Trixie Silvertale

PUBLISHED BY ARRANGEMENT WITH THE FIELDING AGENCY, LLC

1550-G Tiburon Boulevard, #528, Tiburon, CA 94920, U.S.A.

Through Silkroad Publishers Agency Co., Ltd. All Rights Reserved.

พิมพ์ครั้งที่ 1 : มีนาคม 2566

ISBN 978-616-8287-15-6

ราคา 300 บาท

สงวนลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2566 โดยห้างหุ้นส่วนสามัญสำนักพิมพ์ลองดู
ห้ามลอกเลียนแบบไม่ว่าส่วนใดส่วนหนึ่งของหนังสือเล่มนี้ นอกจากได้รับอนุญาต

บรรณาธิการบริหาร: ภาวลี วงษ์ปิยะฉัตร **กองบรรณาธิการ:** ทีมงานสำนักพิมพ์ลองดู

พิสูจน์อักษร: วีรส จेतอง **ออกแบบปก:** Patsuda K.

ออกแบบรูปเล่ม: ชนกานต์ วงศ์ทอง

จัดพิมพ์โดย ห้างหุ้นส่วนสามัญสำนักพิมพ์ลองดู

31 ซ.คูบอน 27 แยก 34 ถนนคูบอน แขวงท่าแร้ง เขตบางเขน กรุงเทพฯ 10220

โทรศัพท์: 02 509 3666, 08 6566 3809 โทรสาร: 02 509 3666

Facebook fanpage: /Longdo Publishing

E-mail: longdopublishing@gmail.com

พิมพ์ที่ : บริษัท วิชั่น พรีเมส จำกัด

29/9 หมู่ 2 ต.ลาดหลุมแก้ว อ.ลาดหลุมแก้ว จ.ปทุมธานี 12140

โทรศัพท์ : 0-2147-3175-6

จัดจำหน่ายโดย บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถ.บางกรวย-จตุรรม ต.มหาสวัสดิ์ อ.บางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์: 02 423 9999 โทรสาร: 02 449 9560-3

Homepage : <http://www.naiin.com>

จากใจสำนักพิมพ์และคนแปล

Cozy Mystery คือหนังสือสืบสวนเบาๆ ที่มักเป็นเรื่องราวของเมืองเล็กๆ กับนักสืบสมัครเล่นที่มีเหตุให้จำเป็นต้องสืบ

ซีรีส์ชุด **มิตชี มูน สาวแสบแอบสืบ** นี้ เป็น Cozy Mystery ที่เพิ่มเติมความเป็น Paranormal เข้าไป ดังนั้นการสืบคดีจึงไม่ได้ใช้แค่ความฉลาด ช่างสังเกต และดวงเท่านั้น แต่ยังมีพลังเหนือธรรมชาติเป็นตัวช่วยที่สำคัญอีกด้วย

รอยสักกับเงื่อนงำ เล่มที่ 2 ของซีรีส์ชุดมิตชี มูน สาวแสบแอบสืบนี้ เป็นการจำเป็นต้องสืบคดีอีกครั้งของ **มิตชี** เมื่อเธอพา **พายแวกเก็ต** แมวป่าจอมซ่าของเธอออกไปเดินเล่นชายหาดตามเสียงเรียกร้องของมัน แล้วพายแวกเก็ตก็พาเธอไปเจอศพลอยน้ำ

เมื่อมิตชีแจ้งนายอำเภอแล้ว มันก็น่าจะหมดหน้าที่ของเธอ แต่เป็นเพราะเหตุนั้นเป็นน้องชายของ **โอดेल สามีคนแรกในจำนวนห้าคนของผิคุณย่า** มิตชีจึงต้องลงมือช่วยสืบหาตัวฆาตกร

สายตาชอกแชกของมิตชีทำให้เธอเห็นรอยสักบนศพ และรอยสักนี้คือเงื่อนงำที่นำไปสู่ตัวคนร้าย บังเอิญว่าไม่ใช่คนร้ายธรรมดาๆ แต่เป็นขบวนการค้ายาเสพติดระหว่างประเทศ มิตชีต้องอาศัยความช่วยเหลือของผิคุณย่ากับพายแวกเก็ตแมวป่าจอมซ่า โดยมีพลังจิตของเธอช่วยเบิกทาง

ในเรื่องของความรักอันจะขาดไม่ได้นั้น มิตชียังคงอ้อยเออริก **นายอำเภอสุดฮึดทนห้ามใจ** ไปเรื่อยๆ ด้วยคำพูดและสายตา สักวันนายอำเภอของเราจะต้องใจอ่อนแน่นอน

ต้องขอขอบคุณผู้อ่านทุกคนที่ให้การสนับสนุนซีรีส์ชุด
มิตชี มูน สาวแสบแอบสืบอย่างดี วันนี้ รอยสักกับเงื่อนงำ เล่ม 2 ของชุด
จึงออกมาอยู่ในมือของพวกคุณได้ ขอขอบคุณจากใจสำนักพิมพ์อีกครั้งค่ะ

Longdo ขออนุญาตนำข้อความบางส่วนของคุณ Trixie Silvertale
ผู้เขียนซีรีส์ชุด มิตชี มูน สาวแสบแอบสืบ มาบอกแทนความในใจ
ของสำนักพิมพ์อีกครั้งนะคะ

“การลองอ่านหนังสือเล่มใหม่เป็นความเสี่ยงเสมอ เราขอขอบคุณ
ที่คุณยอมเสี่ยงกับมิตชี มูน ถ้าคุณชอบเรื่องนี้ รบกวนคุณช่วยเขียน
รีวิวเพื่อให้ผู้อ่านคนอื่นๆ ตัดสินใจยอมเสี่ยงกับมิตชี มูนและผองเพื่อน
ด้วยเช่นกัน โปรดอย่ารู้สึกว่าคุณต้องเขียนรายงาน แค่คอมเมนต์
สั้นๆ ว่า ‘อยากอ่านเล่มต่อไปในซีรีส์นี้จะแย่แล้ว!’ ก็พอจะช่วยให้
ผู้อ่านคนอื่นๆ ตัดสินใจได้แล้วค่ะ”

ขอบคุณจากใจจริง แล้วเจอกันในเมือง ฟินเชอร์รีฮาร์เบอร์
นะคะ

ขอให้มีความสุขกับการอ่านค่ะ

Longdo Publishing

วรรณนา วงษ์จักร

กุมภาพันธ์ 2566

ขณะที่ฉันล่องลอยอยู่ระหว่างความทรงจำถึงความฝันกับความจริงที่พยายามจะแทรกเข้ามาอย่างไม่ลดละ อूंเท้าข้างหนึ่งก็ฟาดป้ายลงบนหน้าผากของฉัน ครูต่อมามาฉันจึงรับรู้ถึงสัมผัสหยาบๆ ของแมวปีศาจ ตัวแสบของคุณย่าที่รักผู้ล่องลับไปแล้วของฉัน

ฉันหันหน้าไปทางซ้าย แต่ปฏิกิริยาตอบสนองของเจ้าแมวป่าคาราคัลที่คุณย่าช่วยชีวิตมาตัวนี้ยังไวกว่าฉันก้าวหนึ่ง

เงี้ยวของมันจับหูฉันเบาๆ

ฉันดันมือไปบนขนนุ่มๆ สีแทนของมันด้วยเจตนาจะผลักมันลงไปบนพื้นเพื่อเป็นการแก้แค้น แต่รอยแผลเป็นนูนๆ หลังกระดูกสะบักไหล่ของมันทำให้หัวใจฉันเต้นตึกตักไปด้วยการให้อภัย มันยอมรับกระสุนแทนฉัน..และแทนพ่อของฉัน ฉันคิดว่ามันมีสิทธิ์จับหูฉันได้

มันยังคงยากอยู่ดีที่จะเชื่อว่าชีวิตฉันเปลี่ยนแปลงไปมากขนาดนี้ ด้วยสิ่งที่อยู่ในซองเอกสารแค่ใบเดียว ฉันเปลี่ยนจากบาร์สตีก่ำพรวดจ่นๆ ซึ่งอาศัยอยู่ในสตูดิโอพาร์ตเมนต์¹ ที่เซโดนา รัฐอริโซนา มาเป็นเศรษฐีเจ้าของร้านหนังสือที่มีพอดั้วอยู่ในเมืองเล็กๆ ที่มีชื่อว่า ฟินเซอร์รีฮาร์เบอร์ แถมยังมีแมวตัวนี้อีกตัว...

ฉันเกาหัวมันตรงกลางระหว่างหูที่มีพู่สีดำสองข้าง เสียงครางของมันทำเอาเตี้ยงสันสะเทือน “ก็ได้ๆ พายแวกเก็ต ฉันจะลুকไปเอาอาหารให้แก”

ขณะลुकจากหมอนนุ่มฟูและดันผ่านววมที่แสนสบายลง ฉันก็ตกใจแทบช็อกกับภาพที่ดวงตาสีเทาจ้วเจียของฉันมองเห็น

ฉันขอยืนยันว่าฉันไม่ได้หมายถึงแมวคาราคัลตัวใหญ่ที่ทำน้ำลายเลอะหูฉัน

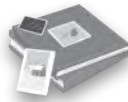
ไม่ใช่เลย ปรากฏว่าฉันไม่ได้นอนคนเดียวบนเตียงสี่เสาแบบโบราณของฉัน

ข้างกายฉันมีชายคนหนึ่งนอนอาบแสงตะวันของฤดูใบไม้ร่วง

ผู้ชายคนนี้หล่อ ผมเผ้ายุ่งเหยิงเป็นสีน้ำตาล และมีหนวดเคราสากระคายบนคาง เลื้อยติดกับกางเกงยีนส์ของเขาเกลื่อนกลาดบนพื้นห้อง แต่ฉันจำชื่อเขาไม่ได้

พายแวกเก็ตจ้องฉันเขม็งด้วยสายตาตีเดีย่นพลางทำความสะอาดหมีพู่ข้างหนึ่งของมันด้วยอุ้งเท้าที่มีกรงเล็บน่ากลัว

¹ Studio Apartment คือ ห้องพักที่รวมห้องนั่งเล่น ห้องนอน ห้องครัวไว้ในที่เดียวกัน – ผู้แปล

ชื่อของชายคนนี้ได้ติดอยู่ที่ไหนสักแห่งในสมองที่มีนั่งด้วยเหล้ารัมของฉัน เกรกโช่มัย หรือว่าแลร์รี หรือกิลลิแกน ไม่เอาน่า มูน! เธอต้องไม่ได้หิวก็ข้างถนนที่ไหนกลับมาบ้านแน่ๆ “เกรรี!” ฉันไม่ได้ตั้งใจจะตะโกนสุดเสียงมากขนาดนี้

ชายที่นอนข้างฉันลุกพรวดพราดพลางล้วงมือข้างหนึ่งเข้าไปใต้หมอน “เกิดอะไรขึ้น” เขาถามตะกุกตะกักด้วยน้ำเสียงแหบพร่า

ฉันปล่อยมุกทันที “คุณหมายความว่ายังไง คุณโอเคดีหรือเปล่า”

พอเห็นพายแวคเกิด เขาก็รีบพุ่งตัวลงจากเตียงทันที “มันคือ...”

“มันคือพายแวคเกิด มันเป็น...” ก่อนที่คำพูดอีกคำจะหลุดลอดผ่านริมฝีปากฉันออกมา ฉันก็กวาดตามองหาวิญวณของผีคุณย่าที่หายไปอย่างน่าประหลาดใจ คุณย่าคงไม่ทิ้งร้านหนังสือสามชั้นสวยส่งกับบอาร์ทเมนต์หรูแห่งนี้ไว้ให้ฉันหิวพนักงานท่าเรือที่ฉันเจอในบาร์ไฟนอล เดสทินั้นชั้นมานอนค้างคืนที่นั่นแน่ๆ แต่ฉันยังอยู่ในระหว่างการปรับตัวให้เข้ากับชีวิตในเมืองเล็กๆ ที่เกือบจะถึงแคนาดาแห่งนี้ หวังว่าคุณย่าคงเข้าใจ “พายเป็นแมวของคุณย่าที่ล่องลับไปแล้วของฉัน”

เขาส่ายหน้าและจ้องแมวป่าคาราคัลเขมิงพลางถอยไปทางกองเสื้อผ้าของเขา “นั่นไม่ใช่แมว แต่มันเป็นสิงโต” แกรรีใส่เสื้อผ้าอย่างรวดเร็วดูจสายฟ้าแลบแล้วกวาดตามองรอบห้องอย่างงุนงง “เราเข้ามาอยู่ในนี้ได้ยังไง”

พายแวคเกิดกระโดดลงจากเตียงได้อย่างง่ายดายด้วยการใช้สองขาหลังอันทรงพลังของมันยันตัวเองลงไป แล้วมองไปทางประตูลับ

ฉันยังไม่รู้สึกว่ามีผู้คนยาอยู่ตรงไหน ซึ่งฉันภาวนาขอให้ตัวเอง
ไม่รู้สึกแบบนี้ได้ตลอดไป “ไม่ต้องวิตก ฉันต้องเลี้ยงอาหารแมวอยู่แล้ว
ฉันจะบอกทางออกไปจากที่นี่ให้คุณ”

ขณะที่ฉันลงจากเตียง พายก็หมอบต่ำแล้ววิ่งไปทางแกรี่ที่
กำลังตัวสั่น

เขาควานมือทั่วกระเป๋ากับกวาดตามองพื้น

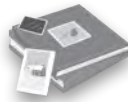
“คุณทำอะไรหายหรือไง” ฉันถามอย่างทงไม่รู้อะไร

เสียงคำรามดังเบาๆ มาจากพายแวคเกิด แกรี่ถอยหนีพลาง
ตอบว่า “ใช่ ผมหา...โทรศัพท์ของผมไม่เจอ” เขากวาดตามองพลาง
กำหมัดแน่น

แม้กระทั่งสมองที่มึนงงของฉันก็ยังจับได้ว่าเขาโกหก ถ้าจะ
พูดให้ชัดเจนก็คือ พรสวรรค์เรื่องญาณทิพย์ของฉันยังทำงานได้อยู่
แม้ว่าจะยังเมาค้าง แต่ฉันแทบไม่รู้ว่าคำนี้หมายความว่าอะไร ไม่ต้อง
พูดถึงว่าพรสวรรค์นี้ทำงานอย่างไร

ฉันหลับตาลงมองเพื่อให้แน่ใจว่าทรวงอกของฉันถูกปิดบังไว้
เรียบร้อยดี ฉันหัวเราะให้กับคำพูดบนเสื่อยืดตัวใหญ่โคร่งของฉันที่
เขียนว่า “ฉันดื่ม และฉันรู้” สิ่งที่เราเห็นได้ชัดว่าฉันไม่รู้ก็คือ ฉันควรจะหยุด
ดื่มเมื่อไร ฉันตบเรือนผมที่ยุงเหยิงอย่างมากของตัวเองให้ฟู แล้วเดินไป
ทางประตูทางออกลับ

แกรี่เดินตามฉันอย่างลึกลับไปทางกำแพงซึ่งฉันรู้ดีว่าเป็น
ประตูลับจากอพาร์ทเมนต์ของฉันไปสู่ร้านหนังสือ แยกน้อยที่แกรี่
ผู้เซ็กซี่แต่ไม่ค่อยฉลาดคนนี้ยังคงงุนงงกับการไม่เห็นประตูแบบประตู

ทั่วไป และยังหวาดกลัวว่าแมวยักษ์จะกินเขา

แกริมองซ้ายขวา “เฮ้ หมดเวลาเล่นตลกแล้ว ให้ผมออกไปจากที่นี่ได้แล้วนะ โอเคมั้ย เมื่อคืนนี้วิเศษมาก คุณวิเศษมาก ผมจะโทรหาคุณ...”

แกริคือปริศนาอันโอชะ เป็นรสนชาติของชีวิตเก่าของฉันทันในอริโซนาารวมกับนิสัยไม่ดีที่ยังหลงเหลืออยู่ในเมืองใหม่ เขาเป็นชายร่างสูง หุ่นลำบึก และเต็มไปด้วยมัดกล้ามเนื้อ ฉันทันจะไม่ยอมให้มีการตัดสินใจที่ผิดพลาดของฉันทันครั้งนี้ผ่านเลยไปโดยไม่ทำเรื่องสนุกๆ ให้กับตัวเองก่อน “เรียกชื่อฉันทันให้ถูกสิ แล้วคุณจะได้ออกไปในพริบตา”

สายตางุนงงของเขาคงดูน่าขันถ้ามันไม่ทำให้ฉันทันเกิดความรู้สึกลึกเหมือนถูกดูหมิ่นเกินไป

“คอร์ตนีบีชีมัย” เขาถามเสียงกระซิบ

“ไม่เจียดสักนิด” ฉันทันพิมพ์พาลางเดินตรงไปทางตู้เสื้อผ้าแบบวอลท์อินที่เต็มไปด้วยเสื้อผ้า

เขาตะโกนชื่อที่ไม่ถูกต้องเลยสักชื่อเป็นชุดใส่หลังฉันทัน

ฉันทันเดินเข้าไปในตู้เสื้อผ้า และต้องสะดุ้งกับสายตาถมึงทึงของคุณย่าที่ลอยอยู่ในนั้น ฉันทันรีบคว้าสิ่งที่ต้องการ

“เราจะคุยเรื่องนี้กันทีหลัง สว่น้อย” คุณย่าอิซาดอราประกาศพาลางยกแขนซึ่งประดับอัญมณีไว้มากมายขึ้นกอดอกบนชุดราตรีผ้าไหมและผ้าแพรต่วนของมาร์เซซาที่ใส่ตอนฝังศพ

แย่น้อยที่ฉันทันเป็นคนเดียวที่จูนเข้าสู่คลื่นความถี่ของคุณย่าได้

ฉันทันเดินกลับออกมาที่ห้องใหญ่และเจอพายุกำลังก่อตัว

‘นายโหลยโทย’ ของฉันเข้ามามูม เหงื่อเม็ดเล็ก ๆ ผุดขึ้นเต็มเห็นอริมฝีปากบนของแกรี

“ฉันต้องขอเอาผ้าผูกตาคุณ แกรี หวังว่าคุณคงเข้าใจ” เขาทำท่าไม่พอใจขณะที่ฉันเดินเข้าไปหา

“ไม่มีทาง ไม่มีทางที่คุณจะผูกตาผมได้” เขายึดไหล่พลางขบขากรรไกรแน่น

ฉันก้าวเข้าไปใกล้พายที่พร้อมจะตะครุบแล้วปลอบมันเบา ๆ ว่า “หมอนี้ไม่ยอมให้แกได้กินอาหารเช้า แกคิดว่ายังไง”

พายแวบเกิดผู้ส่งงามโง่หลังขึ้นแล้วส่งเสียงร้องอย่างโกรธแค้นว่า “เมี้ยวววว!”

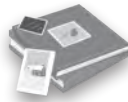
ฉันแก้มือทำเป็นตัวสั่นพาลงตอบว่า “อู๊ย มันฟังไม่ค่อยดีนักนะแกรี” ฉันกำลังครุ่นคิดถึงท่าที่ต่อไปของตัวเองเมื่อ...

เสียงเครื่องพิมพ์ผ่านอินเตอร์คอมเข้ามาว่า “พ่อเห็นรถแวนแปลกๆ จอดอยู่ข้างนอก มิตซี พ่อจะขึ้นไปหานะ”

ฉันไม่เคยดีใจที่ได้ยินเสียงพ่อมากเท่าครั้งนี้มาก่อน อิม คำว่า *ไม่เคย* อาจจะเวอร์เกินไป เพราะเราไม่ได้รู้จักกันนานขนาดนั้น แต่ฉันปลื้มสุดๆ กับสัญชาตญาณปกป้องของพ่อในตอนนี้นี่มาก

กำแพง/ประตูลับเลื่อนเปิดออก แล้วเรือนร่างน่าเกรงขามสูงหกฟุตกว่าของคุณพ่ออดีตนักโทษที่มีเรือนผมสีบลอนด์ขาวเหมือนผมของฉันก็โผล่มายืนเต็มช่องว่างที่กว้างใหญ่ “ลูกรู้จักหมอนี่หรือเปล่า” พ่อถามเสียงคำราม

ฉันยกไหล่ “เขากำลังจะไปแล้วค่ะ หนูกับพายกำลังเล่นสนุกกัน

นิดหน่อย” ฉันทแหว่งผ้าผูกตา

พ่ออ่านสภาพภายในห้องออกได้อย่างรวดเร็ว “แต่งตัวซะ พ่อจะ
ขนขยะออกไปเอง”

พ่อคว้าคอเสื้อของแกรีแล้วลากเขาออกจากอพาร์ทเมนต์

“ฟ้อออ!” พายแวกเกิดส่งเสียงไล่แกรี

“หน้าเดิน!” พ่อคำรามสั่งแบบฝึกทหาร

แกรีครางเบาๆ

เสียงฝีเท้าวิ่งเร็วลงบันไดวนไปยังชั้นล่าง แล้วเสียงประตูเหล็ก
หนาหนักที่เปิดออกสู่ซอยข้างร้านก็ปิดลงดังโครม

ฉันยิ้มปากกว้างถึงหูด้วยความสะใจขณะหันไปมองหา
กางเกงยีนส์ของตัวเอง

“ไม่ต้องรีบร้อนมากนักหรอก แม่ตัวแสบ”

โอ๊ะโอ ฝึคนยาออกมาอาละวาดอีกแล้ว

“และบอกเหตุผลดีๆ มาข้อหนึ่งว่าทำไมอย่าถึงไม่ควรโกรธหลาน
มิชิธรา อเคโลอิส มูน”

“เราตกลงกันแล้วว่าคุณย่าจะไม่อ่านความคิดของหนูนะคะ”
มันเป็นคำตอบที่ได้ที่แย่มาก

“จ้ะเรามาตกลงกันด้วยว่าข้อตกลงทุกอย่างเป็นอันยกเลิก
เวลาที่หลานพาคคนที่มึนจุดประสงค์ไม่น่าไว้วางใจเข้ามาในที่พักของเรา”

ฉันอ้าปากจะเถียง แต่คุณย่าพูดถูก

“หลานมีหนังสือหายากหลายร้อยเล่มอยู่ในร้าน มีมรดก
ประจำตระกูลที่หาค่ามิได้อยู่ในอพาร์ทเมนต์นี้ และที่สำคัญที่สุดคือ...

หัวใจอันล้ำค่าของหลาน” น้ำตาของผีคุณย่าไหลอาบใบหน้าที่เหนือกาลเวลาของท่าน

“คุณย่าพูดถูกค่ะ หนูไม่ทันคิดให้ดี หนูกำลังสงสารตัวเองเพราะ หนูไม่มีอะไรทำ หนูก็เลยไปที่บาร์รีંગข้างสถานีรถไฟนั่น...แล้วหนูก็ดื่มเหล้ารุ่มมากเกินไป”

“อย่ารู้วิธีหยุดยั้งเรื่องนี้” คุณย่ายกแขนกอดอกพลางเลิกคิ้วที่วาดไว้อย่างดีชิ้นข้างหนึ่ง

“เพียงเพราะคุณย่าเคยเข้าสมาคมอดเหล้า ก็ไม่ได้แปลว่าทุกคนเป็นโรคติดเหล้ากันหมดนะค่ะ”

“เราไม่ได้กำลังพูดถึงทุกคน มิตชี เรากำลังพูดถึงหลาน” ภาพผีคุณย่าชะงักงันอยู่ครู่หนึ่งแล้วก็หายไป

“คุณย่า คุณย่าอย่าทิ้งไปแบบนี้สิคะ”

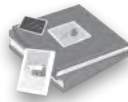
พ่อเดินกลับเข้ามาในห้องทันทียื่นคำพูดสุดท้ายของฉัน “ลูกกับคุณย่าทะเลาะกันอีกแล้ววี่” พ่อถาม

“คุณย่าอารมณ์เสียที่หนูพาหมอนั่นมาที่นี่ และคิดว่าหนูควรไปเข้าสมาคมอดเหล้า”

พ่อถอนใจพลางส่ายหน้า “คุณย่าพูดไม่ผิดหรอก”

“ว่าไงนะ พ่อคิดว่าหนูติดเหล้าด้วยเหมือนกันหรือคะ”

พ่อเดินมาหาฉันแล้วกางแขนออก “พ่อไม่อยู่ในฐานะที่จะตัดสินลูก แต่หมอนั่นกำลังปิดบังอะไรบางอย่าง ไม่มีผู้ชายดีๆ ที่ไหนจะขับรถวนที่มีเตียงอยู่ท้ายรถและมีคำว่า ‘บริษัทเตียงน้ำไม่จำกัด’ ติดไว้ด้านข้างไปไหนต่อไหนหรอก”

ภาพที่ไม่น่ายินดีของพฤติกรรมออกนอกกลุ่มนอกทางด้วยความมีนเมาของเมื่อคืนนี้วิ่งพล่านในสมองของฉัน ฉันตัวสั่นและเดินเข้าสู่อ้อมกอดของพ่อที่รออยู่ แต่ฉันยังไม่ทันขอโทษหรือให้สัญญาอะไร คุณย่าก็ปรากฏตัวอีกครั้งข้างเตียง และพูดเพียงคำเดียวที่ทำให้เลือดในกายฉันเย็นเฉียบ

“ป็น”

ฉันตัวแข็งทื่อ

พ่อเอนไปข้างหลัง “มีอะไรรี”

ฉันลืมนอยู่เรื่อยว่าฉันเป็นคนเดียวที่เห็นและได้ยินคุณย่าที่รักผู้ล่วงลับไปแล้ว “คุณย่าอยู่ตรงโน้นคะ” ฉันชี้ไปทางซ้ายของเตียงระหว่างหน้าต่างขนาดหกคูณหกติดม่านหนาหนักกับโต๊ะข้างเตียงทำด้วยไม้मेเปิล “คุณย่าพูดว่า ‘ป็น’”

พ่อทิ้งแขนลงข้างกายแล้วเดินไปทางผีที่พอมองไม่เห็น “ถามคุณย่าชีว่าป็นอยู่ตรงไหน”

คุณย่าชี้ไปทางซ้ายมือของหัวเตียง “อยู่ใต้เตียงระหว่างเสากับกำแพง”

“หลังขาเตียงข้างซ้ายคะ” ฉันถ่ายทอด

พ่อทิ้งตัวลงบนพื้น แล้วส่ายยุกยิกเข้าไปใต้เตียงก่อนจะลุกขึ้นยืนพร้อมกับป็นพกลีดำ พ่อทิ้งป็นลงบนเตียงแล้วใช้ขอบผ้าห่มเช็ดป็นให้สะอาด

“พ่อคะ”

“โทษที” พ่อกระซิบบ “มันติดเป็นนิสัย”

ฉันเดินไปที่เตียงแล้วมองอาวุธปืน “ไม่ใช่ของหนู”

“น่าจะเป็นของแกรี่”

“เข้านี้เขามองหาอะไรบางอย่าง และมันต้องไม่ใช่การมองหา
โรมานซ์รอบสองแน่นอน” ฉันรู้ตัวเข้าไปนิดว่าตลกแบบนี้ไม่เหมาะกับ
ผู้ฟังตรงนี้ แต่ขณะที่ฉันนึกถึงตอนที่แกรี่ล้วงมือเข้าไปใต้หมอน...

คุณย่าก็อุทานเบาๆ

คุณย่าแอบฟังความคิดส่วนตัวของฉันอีกแล้ว

แต่พ่อไม่ยินดียินร้ายอะไร

“เขาทำงานที่ท่าเรือ มันอาจมีไว้เพื่อป้องกันตัวก็ได้แหละคะ”

ฉันออกความเห็นที่ฟังไม่ได้เรื่อง

“มันมีไว้ป้องกันตัวแน่นอนจะ มิตซี แต่ว่าเขาต้องป้องกัน
ตัวเองจากอะไรในเมืองฟินเซอร์รีฮาร์เบอร์” พ่อส่ายหน้าแล้วเสริมว่า
“แก๊งเดียวที่มีแถวนี้คือเฮลกับสาวบิงโกของเธอที่เอลค์สลอดจ์”

คุณย่าหัวเราะหึๆ แม้ว่าบรรยากาศกำลังตึงเครียด

ฉันมองปืน ความสงสัยกำลังเอ่อท่วมสมองที่ยังเมาค้างของฉัน

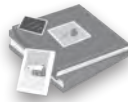
คุณย่ากระแอมเบาๆ

ฉันชูมือขึ้นข้างหนึ่งพาลงส่ายหน้า “พ่อคะ หนูต้องขอแต่งตัว
ก่อน...”

“เมื่อยวรว...” เสียงเตือนดังขึ้นเบาๆ

“แล้วก็เลี้ยงพาย หนูจะไปพบกับพ่อที่ร้านอาหารในอียิปต์สินาที
แล้วเราค่อยคุยกันเรื่องแกรี่กับปืนกระบอกนั้น” ฉันเข้าไปที่ปืน

พ่อถอยห่างจากอาวุธพาลงพยักหน้าช้าๆ “เวลาที่ลูกเอาปืน

กระบอกนั้นไปให้นายอำเภอ อย่าเอ่ยถึงชื่อพ่อนะ”

“แน่นอนค่ะ”

พ่อเดินลึ่วๆ ออกไปโดยไม่ขายตามองกลับมาอีกเลย พ่อเดิน
ห่อไหล่และขบขากรรไกรแน่น

“อีกเดี๋ยวเจอกันค่ะ” ฉันทะโกนบอกขณะที่ประตูซึ่งเป็น
ชั้นหนังสือเลื่อนปิดลง

ฉันนวดหน้าผากแล้วเดินโซเซเข้าห้องน้ำ ฉันทำมือสองข้างบน
เคาน์เตอร์หินอ่อนและจ้องกระจกโบราณ ทุกอย่างอาจเป็นเรื่องแปลก
แต่ฉันไม่มีอะไรเลวร้าย ตอนที่ฉันหลบจากออกจากชีวิตเก่าแล้วจับ
รภัสของ ‘ต้นเต้’ จากอิโชนามายังสถานที่ที่อยู่ทางตอนเหนือของ
แถบเหนือ ฉันไม่ได้ทั้งเรื่องราวแห่งความสำเร็จไว้ข้างหลัง

“เมี้ยวววว!” เสียงร้องเตือนเน้นย้ำด้วยเสียงขู่

ถึงเวลาเลี้ยงอาหารเจ้าตัวแสบแล้วถ้าไม่อยากเสี่ยงกับการ
นิวชาด

แค่ผลึกแสงเล็กๆ กรุเป็นช่องๆ ที่ตกแต่งอยู่เหนืออินเตอร์คอม
ก็เป็นการเปิดประตูลับจากอพาร์ทเมนต์ของฉันไปสู่ชั้นสองของ
ร้านหนังสือ ฉันเดินออกไปบนชั้นลอยที่เป็นแผนกหนังสือหายาก พาย
วิ่งแข่งหน้าและชนฉันเซด้วยความรีบร้อนจะลงชั้นล่าง

ฉันลากมือไปตามราวบันไดเหล็กดัดเพื่อทรงตัวขณะเดินลง
บันไดวนไปบนพื้นพรมหนานุ่มของชั้นล่าง

พายเดินวนรอบเท้าฉันเป็นเลขแปดทันทีที่ฉันเดินไปถึงห้อง
ด้านหลัง “อีกเดี๋ยว ใจเย็นๆ” ฉันคว้าซามแล้วเทฟรุตตีฟฟัสใส่ซาม
เยอะเลย

พายเย็นบนสองขาหลังขณะเกือบจะทำสามตกจากมือฉัน ด้วยกะโหลกหนาๆ ของมัน

“ได้แล้ว ได้แล้ว” ฉันวางสามลงแล้วเดินผละออกมา ฉันเคยทำพลาดด้วยการพยายามเกาหลังมันอย่างเป็นมิตรระหว่างที่มันกินอาหารเข้า...ครั้งหนึ่ง

ฉันกดปุ่ม ‘ต้ม’ ของเครื่องชงกาแฟแล้วทิ้งตัวลงนั่งบนเก้าอี้ไม้พนักตรง

“วันนี้มีแผนการอะไรมั๊ยจะ หลานรัก”

ฉันอุทานเบาๆ ก่อนจะถอนใจดังเฮือก “คุณย่าเมอร์เทิล อีชาดอรา จอห์นสัน ลินเดอร์ ดันแคน วิลลาเมท โรเจอร์ส!”

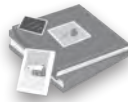
คุณย่าหัวเราะคิก

วิญญาณของคุณย่าถูกล่ามไว้กับร้านเบลล์ บูก แอนด์ แคนเดิล ซึ่งเป็นร้านหนังสือของฉัน และคุณย่าติดนิสัยชอบทำให้ฉันตกใจจนขวัญหนีดีฝ่อด้วยการโผล่มาแบบปุบปับเสมอ

“อย่าสัญญาว่าเที่ยวหน้าย่าจะค่อยๆ โผล่เข้ามาแบบเป็นประกายวิบวับซ้าๆ” คุณย่าจับสร้อยมุกหลายสายพลางถอนสายบัวอย่างสวยงามในชุดราตรีของท่าน

“คุณย่านี่เหลือเกินจริงๆ” ฉันบ่นกระปอดกระแปดพลางรินกาแฟจาวาที่ฉันทำใจกล้าใส่ครีมที่เลยวันหมดอายุแล้วลงไปด้วยเสร็จแล้วก็เดินไปนั่งพุบบนเก้าอี้

พายนั่งเอนหลังและเริ่มต้นพิธีกรรมยามเช้าของการทำความสะอาดอ่างเท้า ใบหน้า และหนวดของมัน ซึ่งทำให้ฉันนึกขึ้นได้

ว่าฉันยังไม่ได้อาบน้ำ

“ผีไม่ได้กลิ่นอะไรหรอกจ๊ะ หลานรัก”

ฉันกลอกตาอย่างอ่อนใจ “คุณย่าคะ ปากหนูต้องขยับก่อน
ไหม้ย่ะคะ”

“ใช่จ๊ะ แต่รู้มั๊ยว่าทุกอย่างมันสับสนง่ายเหลือเกิน พวกมัน
จะผ่านเข้ามาในคลื่นความถี่เดียวกัน และมันดูเหมือนดังมาก
เพราะฉะนั้น...”

ฉันขึ้นไปทิ่มผีปากของฉันอย่างหนักแน่น

“ใช่จ๊ะ หลานรัก ย่าจะคอยดูริมฝีปากขยับ” คุณย่าหมุนตัวไป
ทางพายุแควเกิดแล้วลูบมือผีของคุณย่าไปตามหลังของมัน

หมู่ผีของพายุกระดิกเหมือนจานดาวเทียมแมว แต่มันเริ่มชิน
กับการส่งผ่านพลังงานแบบนี้แล้ว มันครางเบาๆ

“ถึงเวลาแต่งตัวไปร้านอาหารได้แล้ว พ่อคงไม่यरกรอนนาน
เกินไปเพื่อจะกินอาหารเข้าด้วยกัน” พ่อฉันลุกจากเก้าอี้ พายก็เดินตรง
ไปที่ประตูเหล็กซึ่งเปิดออกไปหาซอยด้านข้าง และใช้กรงเล็บขุดสี่ประตู
ที่ถูกขุดไว้เยอะแล้ว

“พายุอยากออกข้างนอก” คุณย่ายิ้มให้กับแมวที่เคยเป็นแมว
ของท่านพลางพยักหน้าเหมือนคุณแม่ที่ภาคภูมิใจในตัวลูกน้อย

พ่อฉันเปิดประตู พายก็ทิ้งก้นลงบนเท้าฉันอย่างแรงและไม่ยอม
ขยับ

“จะเข้าหรือจะออก พาย” สายลมเย็นเฉียบของฤดูใบไม้ร่วง
พัดหวีดหวีผ่านเข้ามาในรอยแฉับของประตู

มันยังคงนั่งนิ่งเหมือนรูปปั้น

“เร็วเข้า พาย ฉันต้องไปกินอาหารเช้าเหมือนกันนะ” ฉันตัวสั่น
อย่างไม่อาจควบคุมได้

พายยังนั่งนิ่งเหมือนรากงอก

ฉันปล่อยให้ประตูปิดดังโครม “ตามใจแก”

ฉันปล่อยให้พายนั่งอยู่กับความตื้ออืดของมันขณะที่ฉันเดิน
กลับไปยังบันไดวนสวยหรู

ก่อนชนสี่เหลี่ยมตัวปูลิวผ่านหน้าฉันไป แล้วพายก็ขึ้นไป
ยืนจังก้านบนบันไดชั้นที่สี่

“อู๊ย มันเกิดอะไรขึ้นคะ คุณย่า”

“ย่าเคยพาฉันไปเดินเล่นแถวชายฝั่งทะเลสาบ มันอาจจะอยาก
ให้หลานออกไปข้างนอกกับมันก็เป็นได้”

“แมวที่ต้องมีพี่เลี้ยงพาไปเดินเล่นเนี่ยนะ” ฉันเหยียบเท้าข้างหนึ่ง
บนบันไดชั้นล่างสุด

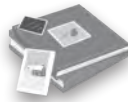
พายคำรามเบาๆ

“พาย ถ้าฉันพาแกออกไปเดินเล่นแป๊บหนึ่ง แกจะยอมปล่อยให้
ฉันไปกินอาหารเช้ามั้ย”

พายสะบัดขนคอแล้วเดินขึ้นบันไดไปอย่างเรียว

ฉันสายหน้าพลางเดินไปหาเชิงเทียนบนกำแพงที่ต้องเอียงลง
จึงจะทำให้ชั้นหนังสือเลื่อนเปิดออกเผยให้เห็นอพาร์ทเมนต์หุของฉัน

คุณย่าหายวับเข้าไปในกำแพง ฉันตามไปเจอคุณย่าในตู้เสื้อผ้า
ที่มีบรรยากาศของหนังสือเรื่อง เซ็กซ์ แอนด์ เดอะ ซิตี ผสมผสานกับ

ความเป็น สาวนักช้อป/ ตู้เสื้อผ้าใบนี้ใหญ่กว่าพาร์ตเมนต์กระจกๆ
ในอดีตของฉันเสียอีก

“ในนี้มีส่วนที่เป็นกางเกงโยคะ เลกกิ้ง และเสื้อกล้ามมากมาย
อยู่ตรงโน้น” คุณย่าชี้ไปที่ลิ้นชักแบบบิลท์-อินเป็นแถว

ฉันเปิดลิ้นชักใบหนึ่ง และเห็นชุดออกกำลังกายทันสมัย
มากมายชนิดที่ฉันใส่ทั้งปีก็ยังไม่หมด...หมายถึงว่าถ้าฉันออกกำลังกาย
จริงๆ นะ ฉันหยิบหลายตัวขึ้นมาชื่นชม “คุณย่าคะ คุณย่าอายุหกสิบห้า
ตอนที่เสียชีวิต และคุณย่าบอกว่าคุณย่าป่วยอยู่ปีกว่าๆ ถูกต้องมั้ยคะ”

“ถูกต้องจ๊ะ หลานรัก มันเป็นเรื่องที่ทำให้ใจได้ยากมากสำหรับ
โอเดล แต่เขาก็อยู่ข้างกายย่าจนถึงวาระสุดท้าย”

คำถามของฉันไม่เกี่ยวข้องกับอะไรกับรายชื่ออันยืดยาวของ
อดีตสามีของคุณย่า “ที่หนูกำลังพูดถึงคือเสื้อผ้าจ๊อบๆ ในตู้นี้ หนูมี
เสื้อผ้าสไตล์วินเทจชั้นสูง เพราะคุณย่ามีเงิน และคุณย่าซื้อทุกอย่างที่
อยากได้ แต่ลิ้นชักนี้เต็มไปด้วยชุดออกกำลังกายที่เช็กชื้เกินไปสำหรับการ
การเล่นโยคะธรรมดาๆ ซึ่งดูเหมือนไม่ใช่สไตล์ของคุณย่าเลยนะคะ”

เสียงหัวเราะคิกคักดังกระพือผ่านเนื้อผ้าโปร่งเบา

ฉันเงยหน้าขึ้นมองฝีมือคุณย่าด้วยสายตาสงสัย

“เป็นเวลาของการพูดความจริงไหม้ย” คุณย่าถาม

“เอาเป็นว่า ‘รักษาความจริงเต็มร้อย’ ดีกว่าค่ะ แต่ไม่ว่าคุณย่า
จะเรียกมันว่าอะไรก็ตาม ตู้เสื้อผ้าใบนี้กลายเป็นคำสารภาพของคุณย่า
ไปแล้ว” ฉันยกมือทำสะพานรอฟังคำตอบ

“ตอนที่ย่าบอกทนายความของย่าว่าอยากเปลี่ยนพินัยกรรม

ของย่า และยกทุกอย่างให้หลาน เขาก็คะยั้นคะยอให้ย่าซื้อของขวัญทุกอย่างที่ย่าอยากให้หลานในช่วงหลายปีที่พ่อของหลานสั่งห้ามครอบครัวเราไม่ให้ติดต่อกับหลานเพราะเขาคิดว่าหลานไม่รู้เรื่องเขาจะดีกว่า”

ฉันทิ้งแขนลงข้างกาย “คุณย่าหมายความว่าตาเฒ่าอารมณ์บูด ซิลาส วิลลาฟปีบอกคุณย่าให้ซื้อของขวัญเอาใจหลานสาวที่คุณย่าไม่เคยเจอยังงั้นรีคะ” ฉันนึกภาพชายแก่แก่มียานเหมือนหมาล่าสัตว์คะยั้นคะยอคุณย่าให้ใช้จ่ายฟุ่มเฟือยแบบนั้นไม่ออกเลยจริงๆ

คุณย่ายกไหล่แล้วลอยไปยังมุมไกลที่อยู่ใกล้กับชั้นวางรองเท้าสูงจากพื้นจุดเพดาน

“คุณย่า”

“หลังจากที่เขาอ่านหนังสือเล่มหนึ่งเกี่ยวกับวิธีรักษาวิญญาณไม่ให้ข้ามไปยังอีกภพหนึ่งนั่นแหละจ๊ะ...” คุณย่าพยักหน้าพลางยิ้มเจื่อน

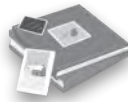
“แปลว่าคุณย่าติดอยู่ที่นี้อย่างแท้จริง ไม่ใช่เพราะยังมีเรื่องค้างคาที่ยังทำไม่เสร็จอะไรทำนองนั้นใช่มั้ยะคะ”

“ยาค่อนข้างมันเ็นใจว่าย่าสามารถอยู่ที่นี่ได้ตลอดไปจ๊ะ หลานโกรธย่าหรือเปล่า”

“โกรธหรือคะ ล้อเล่นนะ หนูใช้ชีวิตสิบปีที่ผ่านมาอยู่กับความคิดที่ว่าตัวเองเป็นเด็กกำพร้า แต่เวลานี้หนูมีคุณย่า...และมีพ่อด้วย”

“เม๊ยยวรวว!” เสียงร้องของการแค้นที่ใกล้จะมาถึงดังขึ้น

“อ๊วย หลานรีบพาพาแวคเก็ตออกไปเดินเล่นก่อนที่มันจะ

เล่นแรงดีกว่านะจ๊ะ”

ฉันรีบใส่กางเกงเลกกิ้งแบบมีกระเป๋าสีชมพูแปด สีออกล้ำม รูดด้านข้าง และเสื้อคาร์ดิแกนมีฮู้ดเนื้อหนา เสร็จแล้วก็รีบส่งข้อความ อย่างรวดเร็วไปบอกพ่อก่อนจะยัดโทรศัพท์เข้ากระเป๋าใบเล็กๆ ที่พิดปิ้ง บนต้นขา

คุณย่าหมุนตัวไปทางรองเท้าสำหรับเดินน้ำหนักเบา...และก่อนที่ จะโดนพายุทำร้าย ฉันก็พร้อมแล้ว

เที่ยวนี้พอฉันเปิดประตูออกสู่อุทยานด้านข้าง ภาพก่อนชน สีสน้ำตาลแทนกับฟู่สีดำก็พุ่งทะยานผ่านฉันไปโดยไม่ลังเล

สายลมเย็นเฉียบพัดข้ามทะเลสาบดังโหยหวนอยู่ระหว่างตึก ขณะที่ฉันเดินลึ่วๆ ไปยังกำแพงเตี้ยๆ ที่เป็นทางตันของถนนด้านหลัง ซึ่งอยู่ห่างจากถนนใหญ่

พายุกระโดดตัวลอยขึ้นกลางอากาศสูงราวห้าหรือหกฟุต มันใช้ สองขาหลังที่ทรงพลังถีบตัวขึ้นจากถังขยะ ลอยข้ามกำแพงไปได้อย่าง ง่ายดาย

แต่ฉันต้องทั้งถีบทั้งดันตัวเองตะเกียกตะกายข้ามกำแพงสูงสี่ฟุต ที่ขวางกั้น

เมื่อฉันบัดเศษสิ่งสกปรกออกจากเสื้อผ้าและดึงเสื้อคาร์ดิแกน ให้เรียบร้อย ฉันก็เห็นแสงแดดเด่นระยิบระยับบนเกลียวคลื่น ฉันต้อง เตือนตัวเองว่าฉันกำลังมองทะเลสาบน้ำจืดขนาดใหญ่มหึมา ไม่ได้มอง มหาสมุทร แต่มันเชื่อยากจริงๆ เมื่อมองเกลียวคลื่นซัดกระแทกชายฝั่ง

พายุกระโดดอย่างคล่องแคล่วจากโขดหินก้อนหนึ่งไปอีกก้อน

แล้ววิ่งตรงไปทางโชดหินขรุขระที่โผล่ขึ้นมา

ฉันรู้ดีปคาร์ตีแกนเพื่อหลบสายลมแรง แล้วเพิ่มความอึกเขมเล็กน้อยด้วยการวิ่งเหาะๆ ตรงไปทางเนินหินที่ยื่นไปในทะเลสาบพื้นค่อยๆ ลาดลงก่อนจะลาดกลับขึ้นมายังคันดินที่กั้นหาดทรายกับโชดหินให้แยกออกจากเนินหญ้า ขณะที่ฉันเดินขึ้นเนิน พายแวกเกิดจอมพลังกั้มอบต่ำแล้วค่อยๆ คลานไปบนโชดหินในโหมดด้อมๆ มองๆ อย่างสุดๆ

พับฝ่าสิ! ฉันไม่อยากเห็นกระต่ายหรือนกทะเลถูกฆาตกรรมก่อนอาหารเช้าของฉัน ฉันวิ่งตรงไปยังแมวปีศาจตัวนั้นพร้อมกับพยายามส่งเสียงดังให้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้ “จงวิ่งหนีไป เจ้ากระต่ายน้อยหรือตัวอะไรก็ตาม! จงรีบหนีไปก่อนที่ความตายจะมาเยือนถึงตัวเจ้า!” ฉันกระพือแขนและส่งเสียงร้อง

พายชะงัก และมีแค่ปลายหางของมันเท่านั้นที่กระดิก

พอวิ่งมาถึงหลังมัน ฉันก็ชะงักฝีเท้าก็ก แล้วอาเจียนก็พุ่งขึ้นมาเล็กน้อยในปาก

ฉันหมุนตัวหนีจากภาพอันร้ายกาจแล้วสะบัดมือเหมือนจะบอกว่า
'อ๊ะ มันไม่เป็นไรหรอก' พลังสุดอากาศบริสุทธิ์เข้าปอดไปด้วย ภายใน
กายฉันเย็นเฉียบ ฉันยกแขนไม่ขึ้น และต้องไต่บันป่วน

ขณะพยายามควักโทรศัพท์ออกจากกระเป๋าทางเกงเลกกิ้งที่
พิตเปรี๊ยะแต่ไม่สำเร็จ ความเคลื่อนไหวอย่างหนึ่งบนถนนก็สะดุดตาฉัน
ไฮโย! รถตรวจการณ์คันหนึ่งกำลังแล่นมาตามถนนเฟิร์ส อเวนิว

ฉันต้องใช้เรี่ยวแรงทั้งหมดที่มีบังคับแขนให้ชูขึ้นกลางอากาศ
ฉันโบกมือพลากระโดดขึ้นๆ ลงๆ

เสียงล้อบนถนนดังเอี๊ยด

แสงไฟสว่างขึ้น

ประตูรถบานหนึ่งเปิดดังโครม

ฉันเบิกตากว้างและเสียวูบวาบในท้อง...แบบที่บอกว่ารู้สึกหัว
ถ้ำนี่เป็นหนึ่งในภาพยนตร์สมัยที่ฉันเรียนการสร้างภาพยนตร์อยู่ละก็
ฉันจะบอกช่างกล้องให้เดินกล้องเข้าไปใกล้ๆ และเก็บรายละเอียด
ทุกอย่างของการมาครั้งนี้

นายอำเภอเอริก ฮาร์เปอร์เดินตรงมาหาฉันในทางเกนยีนส์เก่าซิด
ที่สวยที่สุดที่ฉันเคยเห็นมา และฉันกำลังสำรวจทางเกนตัวนั้นอย่าง
ละเอียดลออ

เขาโบกมือ

ฉันหุบปากที่อ้าค้าง และพยายามไม่จ้องเสื้อยืดที่รัดแนบกล้ามเนื้อ
เป็นมัดๆ บนหน้าอกภายใต้เสื้อบอมเบอร์แจ็กเก็ต¹ หนังสือน้ำตาล

เอริกเสยปอยผมบลอนด์ที่ลู่ลงมาปรกหน้าผากแล้วพยักหน้า
“เกิดอะไรขึ้น มูน คุณโบกมือเรียกผมทำไม”

อ้อ ใช่แล้ว เรื่องนั้น...

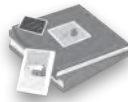
พายุเลื่องจังหวะนี้คำรามเสียงดุดัน

“เฮ้ ผมเคยบอกคุณย่าคุณไปแล้ว และผมขอบอกคุณแบบ
เดียวกันว่า คุณปล่อยเจ้าแมวป่าตัวนี้วิ่งเล่นเป็นอิสระไม่ได้ คุณต้องใส่
สายจูงมัน”

ฉันอดทำเสียงเยาะหยันไม่ได้ขณะตอบว่า “พายุแฉกเกิด...ใส่
สายจูงเนี่ยนะ คุณพูดเล่นให้น้อยหน่อยไม่ได้หรือไงคะ เอริก”

“ผมขอให้คุณเรียกผมว่านายอำเภอฮาร์เปอร์หลายครั้งแล้วนะ
คุณมูน” เอริกยิ้มน้อยๆ และเอียงคอราวกับกำลังเอ็ดเด็กน้อย

¹ Bomber Jacket เป็นแจ็กเก็ตจี้มปลายแขนและเอว – ผู้แปล

ซึ่งกระตุกต่อมรังเกียจของฉันที่ไม่ชอบคนพูดจาอวดแบ่ง “แล้วมันได้ผลมั๊ยละ”

เขาส่ายหน้าพลางเดินตรงมาหาฉัน “เฮอะละ มีเรื่องอะไรเกิดขึ้น”

ฉันยกมือข้างหนึ่งขึ้นปิดปากพลางชี้ไปยังโซดหินด้วยมืออีกข้าง

เอริกมองกลับไปกลับมา “โซดหินพวกนี้นะรี ผมรู้ว่าพวกมันดูแปลกนิดๆ แต่ชาวท้องถิ่นเรียกมันว่าบอยเลอร์เพลตปีชก็เพราะรูปทรงของน้ำ...”

“ไม่ใช่โซดหิน! นั่นต่างหาก!” ฉันพูดขัดจังหวะบทเรียนวิชาธรณีวิทยาของเอริก แล้วทำมือ ‘ชี้ขึ้นแล้วข้ามไป’ เพื่อชี้ไปยังอะไรบางอย่างที่อีกด้านของโซดหิน

เขาปีนสูงขึ้นแล้วมองลงไป

เอริกเอื้อมมือไปหาวิทยุสื่อสาร แต่ไม่มีวิทยุ เพราะตอนนี้เขาอยู่ในชุดพลเรือน และเป็นชุดพลเรือนที่เท่มาก

“โทร.จากในรถได้มั๊ยคะ” ฉันแนะ

เขาหันมามองฉันด้วยท่าทางที่ทั้งดูหมิ่นฉันและทั้งเข้าใจ

“คุณคงไม่กล่าวหาว่าฉันเป็นฆาตกรอีกนะ” ฉันยกมือเท้าสะโพก

เอริกส่ายหน้า “คุณเป็นเหมือนแม่เหล็กดูดศพจริง ๆ นะ”

“หยาบคาย!”

เขาหัวเราะลงลูกคอเบาๆ “ทำไมคุณไม่บอกผมล่ะว่าคุณเจอศพนี้ได้ยังไง”

รอยยิ้มของเขาทำให้ฉันใจละลาย

“ผมจะไปเอาสมุดบันทึกของผมที่รถก่อน อย่าเพิ่งไปไหน

ตกลงมั๊ย”

“ตกลงค่ะ นายอำเภอ ฉันสัญญาว่าจะไม่ออกไปจากเมืองนี้”
ฉันกลอกตาแน่นย่ำเพื่อว่าเขาฟังไม่ออกว่าฉันประชด

เอริกออกวิ่งเหาะๆ รอยยิ้มกว้างผุดขึ้นบนใบหน้าเมื่อฉันลืมความรู้สึกว่าถูกดูหมิ่นไปหมดแล้ว พอเขากลับมา ฉันก็เล่าเรื่องราวของฉันให้เขาฟัง แต่เราจะข้ามตรงนี้ไปเพราะคุณรู้เรื่องอยู่แล้ว

“...ฉันก็เลยเดินขึ้นมาดูว่าพายกำลังส่งอะไร แล้ว...” ฉันยกมือขึ้นปิดปากและตัวสั่น “มันดูบวมแฉะ และอาจจะไหม้นิดๆ ด้วยมังคะ”
ในท้องฉันมีอะไรบางอย่างกำลังปั่นป่วนอยู่อย่างแน่นอน

“โอเค พอแล้ว มูน มันดูเหมือนคนจมน้ำแน่นอน แต่ผมยังไม่แน่ใจเรื่องรอยไหม้ที่คุณพูด...” เขาปิดสมุดบันทึกแล้วโน้มตัวมาหาฉัน “คุณโอเคดีมั๊ย”

ความห่วงใยของเขาคุ้มค่ากับการเป็นลมจริงๆ หรือบางทีฉันอาจจะ...

วงแขนแข็งแกร่งจับตัวฉันไว้แล้วพาเดินลงตามเนินให้ห่างจาก ‘สิ่งที่พบ’ นั้น

พายแหวะเกิดอาการครั้งหนึ่งก่อนจะกระโดดลงจากเนินแล้ววิ่งเร็วจี๊ดกลับไปทางร้านหนังสือ

“ชีซลาด” ฉันพิมพ์

เอริกตบไหล่ฉันโดยอัตโนมัติ “คุณไม่ใช่คนชีซลาดเลย คุณมูน ผมเคยท่องอัฟกานิสถานมาสองรอบ และผมเป็นเจ้าของหน้าที่ผู้รักษากฎหมายมาเกือบหกปีแล้ว แต่ภาพนี้ก็ยังทำให้ผมปั่นป่วน”